

"Den store Vän som aldrig sviker"

Du söker umgänge med vänner, vars samtal, tillgivenhet och sällskap gör din landsförvisning i denna värld mer uthärdlig ... trots att vänner ibland sviker. Det är inget fel med att du gör det. Men ... varför söker du inte varje dag, ständigt mera enträget, umgänget och samtalet med den store Vän som aldrig sviker? (Vägen, nr. 88)

13 september

Vårt liv tillhör Gud och vi måste leva det i hans tjänst, vi måste generöst bry oss om människorna, genom att i ord och handling visa djupet i de krav som ställs på oss kristna.

Jesus förväntar sig att vi skall uttrycka vår önskan att inhämta denna kunskap för att även till oss säga: *Är någon törstig, så kom till mig och drick.* Och vi svarar: lär oss att glömma oss själva för att i stället tänka på dig och alla människor. På det sättet kommer Herren att föra oss framåt med sin nåd, som när vi började lära oss skriva – minns ni de första, klumpiga skrivtecken vi försökte forma som barn, med handfast hjälp från läraren som ledde våra händer? Då kommer vi att börja känna glädjen i att uttrycka vår tro, som är ännu en Guds gåva, med de tydliga tecken som beskriver ett kristet liv, i vilket alla kan läsa om Guds under.

Han är en vän, Vännen: *vos autem dixi amicos*, säger han. Han kallar oss vänner och han var den som tog det första steget: han älskade oss först. Trots det tvingar han inte på oss sin kärlek: han erbjuder oss den. Han visar det med det tydligaste tecknet på vänskap: *Ingen har större kärlek än den som ger sitt liv för sina vänner*. Han var Lasaros vän och grät över honom när han såg honom död: och han uppväckte honom. Om han ser oss kalla, håglösa, kanske med stelheten i ett inre liv som håller på att slockna, kommer hans gråt att vara livgivande för oss: *Min vän, jag befäller dig, stig upp och gå*, kom ut ur detta trånga liv, som inte är något liv. (När Kristus går förbi, nr. 93)
